

ת"פ (ראשון לציון) 75671-05-24 - מדינת ישראל נ' מחמד מוסה

ת"פ (ראשון-לציון) 75671-05-24 - מדינת ישראל נ' מחמד מוסהשלום ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 75671-05-24

מדינת ישראל

נגד

מחמד מוסה

בית משפט השלום בראשון-לציון

[30.12.2024]

כבוד השופטת הבכירה, טל אוסטפלד נאוי

גזר דין

העובדות

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעובדות כתב אישום, בביצוע עבירות של גניבת רכב- עבירה לפי סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); נהיגה פוחזת של רכב- עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה- מעולם לא הוציא, עבירה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); עבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח- עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] התש"ל-1970 (להלן: "פקודת ביטוח רכב מנועי"); ביום 26.5.24 סמוך לשעה 02:23, הגיע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר"), לתל אביב.

הנאשם והאחר, בצוותא חדא, נטלו רכב מסוג לקסוס, כאשר האחר שבר את חלון הנהג, נכנס לרכב והניעו. הנאשם נכנס לרכב ונסע עמו מהמקום.

בהמשך, בעקבות דיווח מוקד חברת איתוראן למשטרת ישראל אודות גניבת הרכב, הגיעו שוטרים לצומת לה גווארדיה, הבחינו ברכב והחלו בנסיעה אחריו. בהמשך, עת עצר הנאשם את נסיעתו ברמזור אדום, חסמו השוטרים את הרכב, אחד השוטרים יצא מהניידת, רץ לכיוון הרכב וקרא לנאשם לעצור תוך שנצמד לקדמת הרכב. בתגובה, החל הנאשם בנסיעה חרף קריאות נוספות של השוטרים לעצור, פגע עם הרכב ברגלו של אחד השוטרים והמשיך בנסיעה על כביש איילון דרום.

בהמשך למתואר, הבחינו שוטרים אחרים ברכב נוסע במהירות באזור מחלף השלום. בנסיבות אלה, עצר הנאשם את נסיעתו, יצא מהרכב והחל לרוץ עד שנתפס על ידי השוטרים ונעצר. רישום פלילי

3. לחובת הנאשם 9 הרשעות בפלילים בגין ריצה עונשי מאסר ממושכים בעבירות מגוונות. כן עומדים כנגדו שני עונשי מאסר מותנים: האחד- שנגזר עליו בת"פ 39449-10-20 לתקופה של חודשיים והתנאי הוא שלא יעבור על עבירת שימוש ברכב ללא בעליו. השני- נגזר עליו בת"פ 3624-02-23 לתקופה של 4 חודשים בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה.
4. כבר אציין, כי הצדדים לפני חלוקים בשאלת אפשרות הפעלת העונש המותנה שנגזר בת"פ. 3624-02-23
5. כמו כן, לחובת הנאשם שתי הרשעות בתעבורה בגין עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא רישיון רכב בתוקף.
- טיעוני הצדדים לעונש
טיעוני המאשימה
6. בטיעוניה עמדה המאשימה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, הגישה מספר פסקי דין ועתרה לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 16 חודשי מאסר ל- 32 חודשים.
- המאשימה הדגישה את עברו הפלילי של הנאשם, אשר לחובתו 9 הרשעות קודמות בגין ריצה מאסרים ממושכים והזכירה את עברו התעבורתי.
7. המאשימה ביקשה להפעיל את שני עונשי המאסר המותנים העומדים כנגד הנאשם. לשיטתה, מבחינה מהותית יסודות העבירה שביצע הנאשם זהים למעשה הגניבה בגינו הוטל המאסר המותנה.
8. לטענת המאשימה מדובר בנאשם שמסוכנותו נלמדת אף מעברו הפלילי, לא היה בכוחם של עונשי המאסר שנגזרו עליו כדי להרתיעו ועל עתרה לגזור על הנאשם 30 חודשי מאסר, לצד הפעלת המאסרים המותנים במצטבר, ובנוסף- מאסר על תנאי, קנס, פסילה בפועל, פסילה על תנאי, ופיצוי.
- טיעוני ההגנה
9. בטיעוניה פתחה והדגישה ההגנה כי לא נגרם לשוטר כל נזק או חבלה על אף שהנאשם נגע ברגלו באמצעות הרכב. הסנגור עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, יליד 1984, גדל במציאות חיים מורכבת, כאשר אביו נדון למאסר עולם ממושך בהיות הנאשם כבן 6. הנאשם גדל ללא דמות אב, הוצא למסגרת חוץ ביתית ולמד 8 שנות לימוד בסך הכל, כאשר בשל מצבה סוציו אקונומי הנמוך של המשפחה, הוא נאלץ לסייע בפרנסתה, חבר לחברה שולית והחל בשימוש בסמים.

10. לפני שכשנה וחצי נפגע הנאשם ברגלו, מאז הוא מטופל במשככי כאבים, הוא אב לשלושה ילדים והמרחק ממשפחתו קשה עבורו.
11. הסנגור הוסיף, כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום לאחר שתוקן לקולה וחסך מזמנו של בית המשפט.
12. באשר לעונשי המאסר המותנים, הסנגור לא חלק על אפשרות הפעלת העונש המותנה שנגזר בת"פ 39449-10-20 משהתנאי נקבע בגין עבירות בהן קיים שימוש ברכב ללא רשות, כבעניין הנדון. יחד עם זאת, לשיטת ההגנה, לא ניתן להפעיל את עונש המאסר המותנה שנגזר בת"פ 3624-02-23, מאחר והעונש המותנה הוטל בגין עבירות בהם הורשע הנאשם שם: גניבה, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, היזק לרכוש במזיד והסגת גבול פלילית. מדובר בעבירות שאינן רלוונטיות לעבירות שביצע הנאשם במסגרת הליך זה.
13. באשר למתחם הענישה ההולם, ציינה ההגנה כי יש להבחין בין עבירת הגניבה בהן הודו נאשמים בהתאם לפסיקה אותה הגישה המאשימה, לבין העבירה בה הודה הנאשם לפי סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין. על כן, מתחם העונש ההולם כאן שונה וקל יותר. ההגנה הפנתה לפסיקה מטעמה ועתרה לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 6 חודשי מאסר ל-16 חודשים, וזאת מאחר ואין המדובר בעבירה של גניבת רכב רגילה.
14. בנסיבות הנאשם עצמו ביקשה ההגנה להסתפק בעונש מאסר למשך שנה בלבד, להפעיל את המאסר המותנה מת"פ 39449-10-20, חלקו בחופף וחלקו במצטבר, כך שסה"כ ייגזר על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 13 חודשים.
15. לבסוף שמעתי את הנאשם עצמו שהצטער על מעשיו וציין כי לא ישוב לבצע עבירות.
דין
16. הנאשם במעשיו, פגע בזכותו של הפרט לקניין, בפרטיותו ובתחושת הביטחון של בעל הרכב. בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בהחמרה בענישה לצרכי הרתעה ועבירות אלה סווגו כבעלות חומרה יתירה משהפכו ל"מכת מדינה" ר' רע"פ 1123/18 דבארי נגד מ"י (14.3.18) בפסקה 17).
17. העבירות אותן ביצע הנאשם, חמורות. לצד עבירת הנהיגה הפוחזת וללא רישיון נהיגה וביטוח, החמורות כשלעצמן בשל הסיכון הרב, הורשע הנאשם גם בביצוע עבירה של גניבת רכב בהתאם לסעיף 413ב(ב) לחוק העונשין.
18. בשל המחלוקת בין הצדדים, אזכיר את הוראות סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין: "הנוטל רכב ללא רשות מבעליו, והוא מעבירו למקום אחר או לאדם אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו, אף אם עשה כל אחד מאלה על-ידי אחר, דינו כדין גונב רכב".

19. כלומר, דין המבצע עבירה זו- כדינו של גונב רכב, אשר העונש הקבוע לצדה של עבירת גניבת רכב עומד על 7 שנות מאסר. מדובר בעבירה חמורה, אשר מעצם טיבה וטבעה יש בה כדי לפגוע ביסודות החברה המתוקנת.
20. כאמור, הנאשם פעל ביחד עם אחר, שפרץ בתחכום לרכב, כשחלקו של הנאשם אינו שולי שעה שנהג ברכב הגנוב. בהמשך, התנהל מרדף של שוטרים אחרי הנאשם, הוא פגע ברגלו של אחד השוטרים, המשיך בנסיעה ולאחר מכן אף ברח אופן רגלי עד שנתפס.
21. אמנם לא נגרמה חבלה לשוטר, ואולם פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם גדול ויכול היה להסתיים בפגיעה קשה בגוף ובנפש.
22. הנאשם אף נהג ללא רישיון, כאשר מעולם לא הוכשר לנהיגה וללא ביטוח. בית המשפט העליון חזר וציין את הסכנה הגלומה בנהיגה שכזו, משיש בכך לסכן באופן ממשי את עוברי האורח ומשתמשי הדרך:
"המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי נהיגה בלי רישיון משמעה הסטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור" (רע"פ 2666/12 עטאללה נ' מדינת ישראל, בפסקה ז' 23.4.12).
23. וכן נאמר כי "נהיגה ללא רישיון היא "איום נע" על נוסעי הכביש וכמובן על הנוהג ומשפחתו, ויאה לה ענישה של ממש" (רע"פ 3149/11 ראסם נ' מ"י (15.5.11)).
24. הנאשם נהג נהיגה פוחזת ועל בתי המשפט לקחת חלק במלחמה למניעת הקטל בדרכים ולהרתיע את אותם נהגים פורעי חוק אשר בנהיגתם המסוכנת מסכנים באופן ממשי את משתמשי הדרך והציבור בכללותו.
25. בית המשפט העליון עמד על הצורך בהחמרת הענישה בעניינם של נהגים הנוהגים בפראות ובסכנה והדברים שנקבעו בע"פ 1641/13 אבו סביח נ' מ"י (31.12.14), אמנם נקבעו באשר לעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, אך יפים גם לעניינינו:
- "בית משפט זה נדרש למרבה הצער לעתים מזומנות לשוב ולעסוק בתופעה החמורה של נהיגה פראית אגב הימלטות משוטרים, תוך סיכון ממשי לחיי הנהגים האחרים בדרך ועוברי אורח תמימים, וכאשר לרוב הנהג גם לא מחזיק ברישיון נהיגה ותעודת ביטוח בני-תוקף. תופעה חמורה זו, הכרוכה בסיכון ממשי למשתמשים בדרך ובזלזול בוטה בחיי אדם, מחייבת תגובה עונשית הולמת, וכך אכן הנחה והחליט בית משפט זה".

26. אבהיר כי גם לו היה ניתן לקבל טענת הסנגור לפיה מיוחסת לנאשם עבירת גניבת רכב פחותה בחומריתה, כלל הנסיבות חמורות הן, ובכלל זה יש לייחס משנה חומרה לעבירת הנהיגה הפוחזת וללא רישיון נהיגה. הנאשם נהג בפראות וללא רסן, באופן מסוכן כאשר מעולם לא הוכשר לנהיגה. הנאשם לא עצר לקריאות השוטרים, נמלט מהם תוך שסיכן את משתמשי הדרך ופוטנציאל הנזק התממש כאשר פגע עם הרכב ברגלו של אחד השוטרים. העבירה חמורה אף יותר מקום בו הנאשם עשה כן לאחר שנטל את הרכב ללא רשות מבעליו תוך שהתכוון לשלול את הרכב שלילת קבע.

27. באשר לענישה הנוהגת, ראו למשל:
א. בת"פ (מחוזי ב"ש) 63848-02-23 מ"י נ' אלי חננאשבילי (7.3.24) נגזרו על הנאשם 24 חודשי מאסר לאחר שהורשע בעבירות של מעשי פיזיות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, קבלת רכב גנוב, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח. כתוצאה ממעשיו נגרם נזק לרכב במהלך ההימלטות מהשוטרים שדלקו אחריו. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 24 חודשי מאסר בגין מעשיו אלה והפעיל עונש מאסר מותנה כך שסה"כ נגזרו על הנאשם 27 חודשי מאסר.

ב. עפ"ג (ב"ש) 23731-04-21 אבו עאבד נ' מ"י (9.6.21) שם הורשע המערער בביצוע עבירה של גניבת רכב בהתאם לסעיף 413ב(ב) לחוק העונשין, בכך שקיבל מאחרים רכב גנוב ונהג בו בידעו כי הוא גנוב, למחסום מיתר בכוונה להעביר את הרכב לשטחי הרשות, כשאחר מסייע כרכב מוביל. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש ההולם בין 10 חודשי מאסר ל-22 חודשים, וגזר על המערער 12 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור באשר לעונש המאסר והפחית מתקופת פסילת רישיון הנהיגה.

ג. ת"פ (כ"ס) 36906-11-20 מ"י נ' פקשיאן (10.9.24) הורשע הנאשם בעבירות של גניבת רכב בהתאם סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין, נהיגה בקלות ראש והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט קבע את מתחם הענישה ההולם בין 8 חודשי מאסר לבין 24 חודשים, וגזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ד. ת"פ (פ"ת) 38335-09-21 מ"י נ' אמיר ואח' (18.2.24) הורשע הנאשם 4 בעבירות של גניבת רכב על פי סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין, בגין כך שהגיע למקום בו חנה רכב גנוב, נטל את הרכב הגנוב ונהג בו עד שחצה את המחסום והכל בכוונה להעבירו למקום אחר, בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו. הנאשם צירף הליך נוסף של היזק לרכוש במזיד.

בית המשפט קבע את מתחם הענישה ההולם בעבירת גניבת הרכב לפי סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין בין 8 חודשי מאסר לבין 24 חודשים, בשים לב כי מדובר במתחם עבירה שונה ומקל יחסית. בסופו של דבר נגזרו על הנאשם 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

גם כאן, לא הורשע הנאשם בביצוע עבירות של נהיגה פוחזת וללא רישיון נהיגה.

ה. ת"פ (שלום ת"א) 52414-12-22 מ"י נ' יוסף שאהין (6.12.23) הורשע הנאשם לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירה יחידה של גניבת רכב, בגין כך שנכנס לרכב ללא הסכמת הבעלים, הניעו באמצעות מפתח מותאם, ונהג בו עד שנעצר במנהרת הראל לכיוון ירושלים.

- בית משפט השלום קבע את מתחם העונש ההולם בין 9 חודשי מאסר לבין 24 חודשים, וגזר על הנאשם 11 חודשי מאסר.
28. עיון בפסיקה מעלה כי אכן בתי המשפט נטו להקל במעט בקביעת מתחם הענישה ההולם כאשר נאשם לא נטל חלק בגניבה עצמה אלא רק קיבל את הרכב מאחר, לאחר שנפרץ, וזאת על אף שהעונש שקבע המחוקק לצד שתי העבירות- זהה. מנגד, לא ניתן להקל ראש בעת קביעת מתחם הענישה במרכיבי החומרה הנוספים העולים ממעשיו של הנאשם, ובכלל זה הבריחה והיעדר המורא מפני רשויות החוק, הנהיגה ללא רישיון הנהיגה וללא ביטוח, הנהיגה הפוחזת והפגיעה בפועל בגופו של השוטר כתוצאה מכך.
29. על כן, בשים לב למכלול הנתונים והשיקולים שפורטו לעיל, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 חודשי מאסר ל- 30 חודשים, לצד מרכיבי ענישה נלווים. עונשו של הנאשם
30. לא מצאתי הצדק לסטייה ממתחם הענישה. במסגרת איזון כולל ועל מנת לקבוע את העונש הראוי לנאשם בגדר מתחם הענישה שנקבע, אתייחס למכלול נסיבותיו של הנאשם עצמו.
31. הנאשם, הודה בביצוע העבירות, הביע חרטה וחסך העדתם של עדי המאשימה. עוד נתתי דעתי לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, למצבו הרפואי ולפגיעה בבני משפחתו, כפי שציין הסנגור בטיעונו לעונש.
32. מנגד לא ניתן להקל ראש בעברו הפלילי המכביד של הנאשם בעבירות ממן העניין, ולכך שביצע את העבירות כאן בעוד עונשי מאסר מותנים מרחפים כחרב מעל ראשו. ניכר כי הנאשם לא מורתע מן ההליכים הפליליים המתקיימים בעניינו ואף עונשי המאסר המותנים אינם מתריעים אותו. בנסיבות אלה, מצאתי כי יש למקם את עונשו של הנאשם מעל למרכזו של מתחם הענישה.
- כלום ניתן להפעיל כאן את עונש המאסר המותנה שהוטל בת.פ. 3624-02-23?
33. תכלית עונשי המאסר המותנים היא הרתעתית. כאשר נגזר על נאשם עונש לעתיד, ניתן להפעילו שעה שמבצע נאשם עבירה נוספת כפי שהוגדרה בגזר הדין. עונש מאסר מותנה מתפרש על קשת רחבה של עבירות, משעיקר מטרתו של התנאי הוא בהרתעת הנאשם מפני ביצוע סוג דומה של עבירות.
34. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון:

"המבנה הנורמטיבי של עונש המאסר המותנה הוא כזה: בית-המשפט שהרשיע את פלוני והטיל עליו עונש מאסר רשאי להורות כי עונש המאסר יהיה כולו או מקצתו על-תנאי. הפעלת עונש המאסר מותנית בביצוע עבירה נוספת מבין עבירות שעל בית-המשפט לציין בגזר-דינו, הן "עבירות התנאי". האפשרויות להגדיר את עבירות התנאי הן רבות, והמחוקק העניק לבית-המשפט סמכות רחבה לעניין זה: ניתן לקבוע רשימה מפורטת של עבירות מסוימות, לציין סוג של עבירות, להגדיר בדרך של תיאור העבירות או בדרך של אזכורן. אם עבר פלוני בתוך התקופה שנקבעה בגזר-הדין הראשון עבירה מבין עבירות התנאי, על בית-המשפט המרשיעו בעבירה כזו להפעיל את המאסר המותנה" (רע"פ 5798/00 ריזי נ' מ"י (12.2.01)).

35. בע"פ 49/80 מסילתי נ' מ"י (16.6.80)(להלן: "עניין מסילתי") התווה כב' הנשיא ברק את המבחן להפעלת עונש המאסר המותנה וקבע כך:

"המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן מהותי-עניני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי (התנאי "גניבה"-ההרשעה "גניבה"), אלא השאלה היא אם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי... אף אם הנידון ביצע עבירה חמורה יותר, אשר יסודותיה כוללים גם את יסודות עבירת התנאי, וודאי כי הנידון יחשב כמפר התנאי וזאת... מפני שהתנהגותו העבריינית מקיימת בראש ובראשונה, את עצם יסודות התנאי"... מכאן מתבקשת אף מסקנה שנייה: ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה. (הדגשות אינן במקור ט.א.).

36. למען הסדר הטוב אציין כי בעניין מסילתי, הורשעו הנאשמים בעבירות של חבלה חמורה, וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. הנאשמים טענו כי לא היה מקום להפעיל את עונש המאסר המותנה שעמד נגדם, מאחר שלשיטתם על-פי ניסוח התנאי, הוא ניתן להפעלה רק עם ביצוע עבירות של תקיפה ותקיפה הגורמת חבלה ממשית. היינו, עבירות התנאי שונות מהעבירות בהן הורשעו. בית המשפט קבע, כאמור, כי בהתנהגותם קיימו הנאשמים את כל היסודות לגיבושה של עבירת התנאי וראוי להפעיל את התנאי בעניינם.

37. הנה כי כן, "התנאי יופעל אפוא, כל אימת שהעבירות שבהן הורשע המבקש מכילות גרעין זהה לאחת מעבירות התנאי, או שעבירת התנאי נבלעת בתוך העבירה הנוספת שבוצעה על-ידי הנאשם" (ר' רע"פ 2472/15 שוורצמן נ' מ"י (21.5.15) ואת רע"פ 8751/15 אוזנה נ' מ"י (11.1.16), שם הפעיל בית המשפט העליון פסילה על תנאי בגין חציית קו הפרדה, מקום בו עונש המאסר המותנה הוטל בגין עבירה של נהיגה בחוסר זהירות. העונש הופעל בשל קיומו של גרעין זהה בין העבירה הנוספת לבין עבירת התנאי.

38. במסגרת ע"פ 2352/19 אלדר דנילוב נ' מ"י (15.10.19) חידד בית המשפט העליון את "מבחן היסודות" שהותווה בעניין מסילתי, והבהיר:

"מבחן זה נועד לאפשר את הגשמת התכלית ההרתעתית העומדת ביסוד העונש המותנה. בתור שכזה, מתמקד המבחן ביסודות העבירה הנוספת שעבר הנאשם ובשאלה האם יסודות אלו, כולם או מקצתם, חופפים את כל יסודותיה של עבירת התנאי (להלן: מבחן היסודות). כאשר התשובה לשאלה זאת היא חיובית, ברי הוא כי הנאשם חזר לסורו וביצע את המעשה האסור הכלול בתנאי, ועל כן יש מקום להפעלת התנאי אף באין זהות טכנית בין שתי העבירות... ואולם, מבחן היסודות האמור איננו חל כאשר עבירת התנאי מוגדרת באמצעות משפחת עבירות, דוגמת "עבירות נגד רכוש", "עבירות סמים", "עבירות מין" או "עבירות אלימות" - ולא באמצעות סעיפי עבירה ספציפיים כמו במקרה שלפנינו. במקרים אלו, ובהם בלבד, יחול מבחן אחר: מבחן הרציונל, אשר מתמקד בערך החברתי המוגן על ידי האיסורים הקבועים בעבירות התנאי. השאלה שתישאל בגדרו של מבחן זה, אם כן, היא האם הנאשם פגע באותו ערך חברתי מוגן כאשר ביצע את העבירה הנוספת".

39. מכל האמור עולה כי מגמת הפסיקה היא בחינת עבירת התנאי מן ההיבט המהותי, וזאת על מנת לממש את הרציונל העומד מאחורי עצם הטלת התנאי והיא הרתעת הנאשם מלשוב ולעבור עבירות ולהעניק הגנה רחבה על הערכים המוגנים שנפגעו.

40. בעניין שלפניי, נגזר על הנאשם בת"פ 3624-02-23 כך: "4 חודשי מאסר אשר לא ירוצו, אלא אם יעבור הנאשם על אחת העבירות בהן הורשע, וזאת תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר".

באותו הליך הורשע הנאשם בביצוע העבירות כדלקמן: גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; פריצה לרכב בכוונה לגנוב, עבירה לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין; הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין;

41. בהתאם ל"מבחן היסודות" יש לבחון את יסודות העבירות הנוספות שעבר הנאשם, כלומר העבירות העומדות בבסיס הרשעתו בהליך שלפניי, ולקבוע אם מתקיימת חפיפה בין יסודות העבירות הנוספות לבין העבירות בהן הורשע בהליך הקודם שבגינן הוטל התנאי, כאשר ההשוואה היא ביחס ליסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם.

42. הנאשם בהליך כאן הורשע כאמור, בביצוע עבירה על פי סעיף 413(ב) לחוק העונשין, שכותרתו היא "גניבת רכב" כאשר ס"ק (ב) מגלם את אחת החלופות ל"גניבת רכב" ועיקריו הם: נטילת רכב ללא רשות, העברת הרכב למקום אחר, בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו. עוד צוין כי דינו של הנוהג כך - הוא כדינו של גנב רכב.

43. בסעיף 383(א)(1) לחוק העונשין, הגדיר המחוקק מהי עבירת ה"גניבה" לפי סעיף 384 לחוק העונשין, אשר בגינה הוטל העונש המותנה. עיקר ההגדרה הוא נטילת דבר הניתן להיגנב, ללא הסכמת הבעלים כשהעושה כן מתכוון בשעת הנטילה, לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע.

44. בחינת יסודות העבירה הנוספת שלפניי (גניבת רכב, לפי סעיף 413(ב) לחוק העונשין) מעלה כי קיימת חפיפה מהותית בין יסודות העבירות- עבירת התנאי ועבירה הנוספת, בשני המקרים התכוון הנאשם ליטול דבר שאינו שייך לו, ללא רשות ותוך כוונה שלא להחזירו לבעליו.

45. על כן, ניתן לומר כי מעשיו של הנאשם על פי סעיף 413(ב) לחוק העונשין מגבשים את כל יסודות עבירת התנאי.

46. לאור כך, מצאתי כי ניתן להפעיל את התנאי לתקופה של ארבעה חודשים כפי שהוטל על הנאשם בת"פ 3624-02-23 ביום 25.6.23.
47. למען הסדר הטוב, אזכיר כי הצדדים מסכימים שיש להפעיל את התנאי לתקופה של החודשיים, אשר הוטל על הנאשם בת"פ 39449-10-20.
48. נוכח כלל הנסיבות ובכלל זה הודאת הנאשם במיוחס לו, החיסכון בזמנם של העדים ונטילת האחריות, ומאידך היעדר המורא מפני החוק, מצאתי כי אין לחפוף את עונשי המאסר המותנים באופן מלא לעונש אשר יוטל על הנאשם כאן, אלא באופן חלקי.
סוף דבר
49. לאור כל האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
א. מאסר לתקופה של 21 חודשים בניכוי ימי מעצרו כרישומי שב"ס.
ב. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה שנגזר על הנאשם בת"פ 3624-02-23 ביום 25.6.23, לתקופה של 4 חודשים. העונש יופעל חודשיים בחופף וחודשיים במצטבר.
ג. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה שנגזר על הנאשם בת"פ 39449-10-20 ביום 19.10.22, לתקופה של חודשיים. העונש יופעל חודש בחופף וחודש במצטבר.
סה"כ ירצה הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו כרישומי שב"ס.
ד. מאסר לתקופה של 7 חודשים, והנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה כנגד רכוש או ניסיון לבצע עבירה כזו.
ה. מאסר לתקופה של 5 חודשים והנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה או נהיגה בזמן פסילה.
ו. קנס בסך 1500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.3.25 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום במועד, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.
ז. פיצוי לע"ת 14 בסך של 2500 ₪. סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 יום. המאשימה תמציא פרטיו של העד למזכירות בית המשפט בתוך 10 ימים.
ח. פסילה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 12 חודשים מיום שחרור של הנאשם ממאסר. מאחר והנאשם אינו מחזיק ברישיון נהיגה- פטור מהפקדתו במזכירות ביהמ"ש.
ט. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה או נהיגה בזמן פסילה.
זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.
ניתן היום, כ"ט כסלו תשפ"ה, 30 דצמבר 2024, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.